

טקס ההתייחדות השנתי 2022 לחללי חיל הקשר והתקשוב

טקס ההתייחדות עם חללי חיל הקשר והתקשוב התקיים ביום רביעי, 22 ביוני 2022, בהשתתפות המשפחות השכולות, קצינים, נגדים, חיילים מהאגף והחיל בשרות סדיר ובמילואים, חברי העמותה ומוזמנים.

הטקס התקיים בראשות ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר אלוף ערן ניב, קשר"ר תא"ל יריב ניר, ונשיא העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב אלוף (מיל') שלמה ענבר.

נשאו דברים: בשם המשפחות השכולות - יפה כפיר אמא של סרן יעל כפיר ז"ל, ואורלי מרדכי אלמנתו של שלום מרדכי ז"ל. קשר"ר, נשיא העמותה וראש האגף.

נכחו בטקס כ-900 משתתפים.

לפני הטקס התקיימה קבלת פנים לכל המשתתפים בגן ההנצחה, לאחר מכן ביקרו המשפחות השכולות והמשתתפים בהיכל השמות.

לאורך כל הטקס הוקרנה מצגת של 584 חללי חיל הקשר והתקשוב.

בתום הטקס הונחו תשעה זרים למרגלות האנדרטה לחללי החיל.

עוד כיבדו את הטקס בנוכחותם: מפקד לוטי"ם תא"ל עומר דגן, ראש חטיבת הספקטרום וההגנה בסייבר תא"ל ר', ראש מנהלת טרנספורמציה דיגיטלית תא"ל אביעד דגן, יו"ר העמותה תא"ל {מיל'} מוטי בר דגן, מנהלת מחוז מרכז באגף משפחות הנצחה ומורשת במשרד הביטחון הגברת רותי פינק, יו"ר סניף יד לבנים בקעת אונו מר דב חילביץ, חברת ועד מנהל של ארגון אלמנות ויתומי צה"ל הגב' רות הש צביקלר, חבר מועצת מחוז ת"א יפו והמרכז של ארגון נכי צה"ל מר אברהם גריאני, חבר מועצת יהוד מונוסון מר חיים מימון וראש מערך הנפגעים אל"ם עידית סולומון.

דברי הקשר"ר תא"ל יוסי כראדי

מכובדי כולם

מדינת ישראל כמדינה עצמאית, משגשגת, חזקה הינה עובדה קיימת!
אחרי שנים רבות, עם ישראל, אשר עבר תלאות רבות במסע לעבר מדינה זו, זכה סוף סוף לנחלה.
אך אין זה מובן מאליו שאנו עומדים כאן היום בגאון במדינה שלנו.

על מנת שנוכל לעשות זאת נדרש צבא ההגנה לישראל לחוסם, להגן ולשרת את המדינה ואת אזרחיה.

החל מהשנים טרם הקמת המדינה ועד ליום זה ממש, עומדים עלינו אויבינו לכלותינו ואנו נדרשים להילחם על קיומנו.

למלחמה על קיומה של המדינה ולשירות הצבאי ישנו מחיר כבד, היקר ביותר!

אותו אתן משפחות, משפחות שכולות יקרות, נאלצתן לשלם. אובדן הבן או הבת, האח או האחות, האב או האם הוא רגע אחד אשר ממנו החיים הם כבר לא אותם חיים.

כמפקד חיל הקשר והתקשוב, מלווים אותי לכל מקום 568 נופלים, וממשיכים להיות שותפים מלאים במסע להגנת המולדת.

כל הנופלים והנופלות, לא חשוב מתי ואיך, הם חלק מאיתנו לעד ולעולם.

משפחות יקרות, אין לנו יכולות להחזיר את הזמן לאחור ולשנות את העבר.

הלוואי שהיה!

אבל יש לנו יכולת להמשיך את מורשת הנופלים, לחנך על בסיסה את הדורות הבאים, לדאוג שיכירו את סיפורם, לזכור והנציח את פועלם כחלק מהבסיס האיתן של החיל שלנו.

בכל פעם שאני פוגש אתכם, אני נפעם מחדש מהעוצמה שלכם.

חשוב לי להגיד לכם היום בשם כלל חיילי ומפקדי החיל:

אתם מחזקים אותנו.

אתם מעוררים בנו השראה. אתם מאירים לנו את הדרך!

ולא באמצעות מילים כאלו או אחרות אלא דווקא בשקט שלכם, במבט העמוק ובדרך שבה אתם מחבקים את החייל שרק הכרתם וגורמים לו להרגיש כאילו היה חלק מכם מאז ומעולם.

ברשותכם מילה על המקום בנו אנו נמצאים.

אתר ההנצחה לחיל הקשר והתקשוב או בשמו השני – הבית של החיל.

כאן מונצחים בנינו ובנותינו וכאן תמיד תתקבלו בחום ואהבה כפי שמקבלים כשבאים הביתה.

כאן גם אנחנו ממשיכים להפוך את המורשת שלנו למוחשית על מנת שנוכל להעביר אותה לדורות הבאים ולהפוך חומר לרוח.

חיל הקשר והתקשוב הוא המשפחה שלנו כבר שנים ארוכות, אני במשפחה הזו כבר 28 שנה
ויושבים עימנו בקהל אנשים יקרים שנמצאים במשפחה כבר שמונה עשורים !
אני לא רואה בקהל המכובד מספר משפחות שכולות אני רואה משפחה אחת גדולה, מאוחדת .
בעלת עבר מפואר ועתיד מבטיח .
אני מבקש לאחל לכולנו שלום,
לאחל שלא יהיו עוד נופלים,
לאחל שנישאר יחד!
אסיים במשפט שמחבר בין הגבורה הנדרשת לבין השאיפה לשלום :
" ה' עוז לעמו ייתן , ה' יברך את עמו בשלום " .
תודה .

דבר המשפחות שכולות – אורלי מרדכי אלמנתו של שלום מרדכי ז"ל

מכובדי מפקדי חיל הקשר והתקשוב,

חיילים אורחים

חבריי וחברותיי לשכול.

שמי אורלי מרדכי אלמנתו של שלום מרדכי זכרו לברכה.

20 שנה חלפו מאותה שבת שבה דפקו בדלת ביתי 2 חיילים ובישרו לי את הבשורה המרה.

בשורה שלאחריה השתנו חיי מקצה לקצה.

20 שנה שאני חלק ממעגל השכול.

20 שנה שאני חיה, כמו כולנו, עם חלל.

20 שנה של געגוע אל החבר הכי טוב שלי, אל האיש שאהבתי, אל האבא של ילדיי המדהימים שקד ורועי.

ברשותכם, אספר קצת על שלום שלי, שלום היה איש של נתינה ואהבת אדם, חבריו למילואים כינו אותו "מקגיוור" - ידו בכל ויד כל בו.

שלום תמיד היה במקום ובזמן לפתור בעיות לחבריו, אך גם לאלו שלא הכיר לעומק. ובזמן שירותו הצבאי שלום היה זה האמון על בעיות תקשורת, לפני עידן הפלאפונים עוד לפני שהייתה תקשורת בכל מקום, היה זה שלום שדאג שיהיה קו טלפון זמין לכולם להתקשר הביתה. גם אם צריך לטפס על עמודים.

בשרות המילואים האחרון שלו, שלום וחבריו נתקלו בחוליית מחבלים ובגופו הגן על גברים נשים ילדים וטף. שלום לא היסס לפעול ולהילחם על מנת להגן על מי שהיה ביישוב אליו הגיע, כזה היה שלום, איש של נתינה, אכפתיות ודאגה.

המילים האחרונות של שלום לפני שאיבד את הכרתו ולא שב לחיים היו "תשמרו לי על הילדים" ואני הבטחתי לעצמי ולשלום למלא אחר בקשתו האחרונה.

בעת הבשורה הרגשתי שהעולם נעצר, לא הבנתי איך השמש זורחת שוב ואיך ממשיכים את החיים מחדש. אט אט החלטתי לצאת למסע סוער ועוצמתי.

מסע אל תוך נבכי הכאב והצער.

מסע שהיו בו רגעים, שעות, שנים של עצבות, כעס, פחד מאד גדול, וחוסר ודאות.

לילות שלמים עם מחשבות וזכרונות בהן הייתי שואלת את עצמי 'איך מחברים נפש שהתנפצה לרסיסים?'

'מה אני עושה עם כל הכאב והצער ואיך ממשיכים מכאן ולאן?'

ואני בת 35 עם 2 ילדים קטנים.

במשך השנים נגעתי בפצעים הפתוחים שלי, למדתי איך לתת להם מקום ולקבל את קיומם בחיי.

צעדתי צעד צעד, שלב אחרי שלב יום אחרי יום.

היום 20 שנה אחרי אני מתבוננת על המסע שלי, מסע של ריפוי עצמי, מסע אל החיים, מסכימה לקבל את העובדה שבחיי מעתה ועד סופם עצב ושימחה ילכו זה לצד זה.

במסע זה הבנתי, שזה בסדר ליפול ולקום כל פעם מחדש, זה בסדר לחבק את החוזקות והעוצמות שהתגלו בי לאחר האובדן, שלא ידעתי על קיומם.

זה בסדר ומותר לחיות יחד.

במסע הריפוי שלי יש לשלום מקום של כבוד והדר, מקום מאד מיוחד, של עוצמה.

ואתם משפחת חיל הקשר והתקשוב, צה"ל ומערך הנפגעים לוקחים חלק משמעותי במסע שלי, מהרגע הראשון וגם 20 שנה אחרי, הדאגה האכפתיות המילה החמה.

אנחנו משפחת השכול, בכלל לא רצינו לכתוב הספדים. גם לא ביקשנו לבקר בבתי עלמין.

רצינו לברך על יום הולדת, רצינו לחגוג יום נישואים, רצינו לברך על תפקיד חדש ועבודה חדשה. על תואר באוניברסיטה או מעבר לדירה חדשה.

זה כל מה שרצינו. באמת לא יותר.

השכול אליו נקלענו,

הוא נוקב וצורב מידי יום ביומו.

הוא שוכן עמוק בלב ומרטיט את הנפש.

לא נותן מנוח.

תחושת האובדן על יקירנו קשה. קשה מנשוא. מכה ללא חמלה.

אולם, יחד עם זאת, עלינו, המשפחות השכולות, לפתח מערכת הגנה.

מערכת הגנה שאמורה לשמור על נפשנו, מלהישאב אל פי תהום.

כי, למרות הכל, חפצי חיים אנחנו.

כולנו בסירה אחת.

חובה עלינו למצוא כוחות נפש, להרים ראש ולהמשיך.

להמשיך מהנקודה בה יקירנו הפסיקו.

את יקירנו שאיבדנו ננצור לעד בליבנו.

מי יתן ולא יתווספו עוד למשפחת השכול.

יהי זכר הנופלים ברוך.

דברי יפה כפיר אמא של סרון יעל כפיר ז"ל

היא בלבי,
והיא איננה.

קיים מאד הכאב.

הולך ובא.

מראה של ילד מעורר אותו. מראה של נערה.

קירבה בין אם לבת : בנות ואמהות עוברות בדרך
להן קירבה, ולי הבכי.

אני הולכת ובוכה,
ספוגה בצער.
כמו צעיף גדול.
שקוף.
עוטף אותי הצער

חונק אותי.
כופה עלי לנשום בכח ולדעת :
לא הכל מובטח
יש קצה לאושר,

אני רוצה למות אתה, וגם לחיות.
לחיות עם אחותה, בתי. עם נכדותיי.
זו משפחתי.
לחיות עם האהוב באנשים.

האיש שלי.

הוא כאן, תמיד, כמו עוגן, כמו תמרור, כמו דגל מתנופף אל על.
הוא כאן לומר לי בואי,
ונחיה, ולא נמות.
נחיה הכי טוב שאפשר.

למרות הכאב הצער והבכי.
למרות המוות והשכול
והגעגועים.

המוות והשכול הם כאן תמיד,

בצד הטוב.

הם נוכחים בחלומות אותם צריך לטרוח ולטוות,
ולהגשים.

לחיות
ביחד עם הצער,
הכי טוב שאפשר.

דברי נשיא העמותה אלוף (מיל') שלמה (בורשטיין)

ענבר

משפחת השכול - חיל הקשר והתקשוב

אלוף ערן ניב - ראש אגף הקשר, התקשוב וההגנה בסב"ר
תא"ל יוסי כראדי - קשר"ר
סגן ראש העיר יהוד מונוסון
קציני וחיילי חי"ק בסדיר, במערך המילואים ובאזרחות,
אורחים יקרים,

בשנת 1920 - שנת תר"פ, עת פרעו הערבים בירושלים, הפעיל המנהיג הציוני זאב ז'בוטינסקי, מערכת קשר ראשונה באמצעות איתות בדגלים ופנסים.

מאז חלפו למעלה משנות אור למפעל הציוני של שיבת ציון, ואנו - עדין נאלצים להדוף כל אויב לעמנו המדינה הציונית המהווה אבוקה מושכת ליהודים מכל תפוצות הגולה היא גם אור לגויים (אמנם מעומעם) באבוקות התקווה לפליטים והנרדפים.

לא חוזה המדינה הרצל, ולא שום מנהיג אחר, יכול היה לחזות את ההישג האדיר בכל תחום, בעיקר אחרי השואה באירופה ובמדינות ערב, בתקומת החברה והמדינה היהודית בארץ ישראל - מדינת ישראל.

עוד רבה הדרך עד שנתקרב לחזון הרצל שאותו ביטא בספר "מדינת היהודים" אלט נוי לנד ועוד נכוננו לנו מאבקים מדיניים, ביטחוניים, וחברתיים להגשמת חזון ישעיהו הנביא של אחרית הימים. אבל אנו בדרך, אם נאמין ונשתדל - נצליח להיות טובים ומגשימים.

אנו, אנשי חי"ק ואגף הקשר והתקשוב, שותפים להגשמת החזון וההגנה עליו. אצלנו מיטב האנשים והנוער.

חובתנו ויעודנו להיות חלק חשוב ומכריע מארג החברתי המדיני והביטחוני.

היום הוא "יום החיל" - זה יום שבא לתת כבוד והודיה לנופלים והבעת תקוה שתמיד נזכור את תרומתם לאורך השנים.

דור אחרי דור משתנה ומשנה. שואף ושוועט לעתיד טוב יותר.

את עשייתנו אי אפשר לעצור ויחד עם הקידמה נדע כי המדע לעשייתנו הנו תרומתם של החללים ודורות לוחמי העבר. זה הבסיס והיסוד לעשייתנו - תמיד נזכור ולא נשכח.

מי יתן ולמשפחות השכולות יהיה הכוח לעמוד בכאב וצער באבדן החללים. כל עם ישראל ישכיל לזכור ולהנציח את זכר הנופלים. אנו - הדור בהווה, נשמור ונקדם את המפעל עליו נתנו נפשם החללים.

ביום זה לא נשכח ונעריך את פועל הפצועים ונכי חי"ק שתרמו ותורמים לחי"ק, לחברה ולמדינה.

חובתי להזכיר ולציין את עשרות אלפי מיטב בנינו, חיילים וחיילות, קצינים וקצינות, שהלכו לעולמם

לאחר שפשטו מדיהם. אנשי סדיר, מילואים וקבע מטוראי עד אלוף שללא תרומתם, הקרבתם ושרותם לאומה - לא היינו מגיעים עד הלום.

כבוד לחללים והמתים וכבוד לחיים.

כנשיא העמותה, ארשה לעצמי להביע בקול, את אשר הנופלים אינם יכולים להשמיע.

כבוד והדר לחיל הקשר והתקשוב, לאגף הקשר והתקשוב וההגנה בסב"ר, לצה"ל והמשך הגנה וגאון למדינת ישראל.

דברי ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר אלוף ערן ניב

יקירינו - בני המשפחות השכולות,

בכל שנה אנו שבים ומתכנסים יחד, מרכינים ראשו בהערכה ובהוקרה, מכבדים את זיכרם של אלו אשר דמותם נוכחת כאן היום כל-כך, אך חסרונם ניכר וצורב את הלב. אלו הם רעינו שהיו ואינם עוד, פקודים שלא שבו ממשימתם, שותפים שדמותם נותרה לנגד עינינו, מפקדים שהורו דרך ל

עוד שנה חלפה – והכאב בָּשָׁלוּ. עוצמתו לא קתה ולו במעט, הוא לא עומעם.

הכאב הפרטי והיגון המשותף מתערבבים זה בזה,

הזיכרון האישי נמהל בתחושת ההחמצה על הנופלים שאינם.

האבות, בני הזוג, הילדות והילדים, האחים, האחיות – הם ששילמו מחיר כל-כך, הם אשר בטרם-עת השיג אותם המוות, והותיר אתכם, בני המשפחות, לחיים הצילו של געגוע.

ובמעמד הזה, אשר כל כולו זיכרון והתייחדות, דבר אחד ברור לכולנו ומשותף לכולנו:

איננו זקוקים לטקס או לעצרת כדי לזכור את הנופלים, כדי לכבד אותם, כדי לכאוב את לכתם.

הם איתנו תמיד.

אני נרגש להיות איתכם כאן, בפעם הראשונה כראש האגף.

אני מודע למחויבות המוטלת עליי, כמו על כלל משרתי האגף, להמשיך בדרכם של הנופלים,

להנציח את עשייתם את תרומתם.

ואמנם, כשם שמורשתו של חיל התקשוב והקשר היא חלק בלתי נפרד מסיפור תקומתה והגנתה

של מדינת ישראל, כך גם תרומתם של משרתינו במעלה השנים והמערכות.

נופלי החיל רשמו פרקים של כבוד במאבק על הגנת המדינה ואזרחיה, וממשיכיהם – מפקדי חיל הקשר וחייליו כיום – מוסיפים במילוי משימותיהם גם בשעות אלו ממש, נושאים את מקל השליחים הסימלי שהותירו להם בלכתם.

יקירינו – בני המשפחות השכולות,

לא מכבר מלאו שלושים שנה לנפילתו בלבנון של סמל שרון בן-אריה, אשר שירת בחיל הקשר. שרון נבחר למצטיין נשיא המדינה, אך לא זכה להגיע לטקס בבית הנשיא. שרון, בן קיבוץ עין גדי, נפל בהיתקלות עם מחבלים, והוא בן עשרים ואחת.

במלאת עשור לנפילתו, כתבה אימו מיכל את השורות המרגשות הבאות:

”אובדנך הולם בי בדברים הקטנים והגדולים כאחד.

באלפי אירועים יום יומיים.

שיר שמזמזם מישהו והוא דווקא שיר שאהבת.

המוני דברים שמזכירים לי לטוב או לרע,

בכל יום ובכל שעה,

את מה שאין.

המפגש עימם הוא העימות איתך”.

ואומנם, ממש כפי שכתבה בכאבה האם השכולה, חייכם – בני המשפחות – רצופים בעימותים בלתי-פוסקים עם הזיכרון. עם רגעים של אושר ונחת ובמרכזם האהוב או האהובה שאינם, עם הבן שחיוכו הניצחי נותר חקוק בזיכרון, עם האבא הנערץ על ילדיו, עם האח שלא זכה להקים בית ולראות במימוש שאיפותיו. עברונו, מי שזכו להיות לממשיכי דרכם, הזיכרון והמחויבות לזיכרם של הנופלים הם חלק בלתי נפרד משיגרת עשייתנו. אנחנו זוכרים אותם באימונים ובתרגילים, זוכרים אותם בימים של מתיחות ובעיתות שגרה, זוכרים אותם בעיתות של חג, ובימים של חול.

כמפקד וכלוחם משך כל חיי הבוגרים, חוויתי היטב את כאבו של האובדן מחברים לנשק, ממפקדים מעוררי השראה, מחברים שלא אשכח לעולם, ומפקודים שזכיתי להוביל בתחילת דרכם.

במעלה הדרך, הכרתי מקרוב גם את משפחותיהם היקרות, וראיתי איך הפכה הנקישה ההיא, על דלת הבית, את חייהם - וחייכם - מן הקצה אל הקצה.

בדיוק משום כך, איני משלה את עצמי:

אני יודע כי אין בכוחן של המילים להביא עימן נחמה. אין ביכולתן להתמודד למול עוצמת הכאב. ובכל זאת, אולי תמצאו מקור לחיזוק ולעידוד, בני המשפחות היקרות, בידיעה כי אנחנו זוכרים את יקיריכם כל העת וממשיכים לצעוד בנתיב שהותירו לנו.

לאחר מלחמת יום הכיפורים,

כתבה דורית צמרת בשירה "החיטה צומחת שוב":

”וכל מה שהיה, אולי יהיה לעד

זרח השמש, שוב השמש בא

עוד השירים שרים אך איך יוגד
כל המכאוב וכל האהבה".

ואמנם, למכאובי השכול ולאהבה לנופלים אין מזור,
אך כעומק הכאב – גם עוצמת מחויבותנו לדרכם של הנופלים,
כך גודל הוקרתנו למסירותם – ולכם, בני המשפחות.

יהי זכר הנופלים ברוך ונצור בליבנו לעד.

טקס ההתייחדות השנתי 2022 של חללי חיל הקשר והתקשוב, צילום מרחפן

הזרים שהונחו בטקס ההתייחדות השנתי של חללי חיל הקשר והתקשוב - 2022